

רע"פ 3683/13 - עואד חושיה נ' מדינת ישראל

רע"פ 3683/13 - עואד חושיה נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3683/13

עואד חושיה

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[04.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.5.2013, בעפ"ג 55853-12-12, שניתן על

ידי כב' השופטים ו' מרוז; א' מקובר; י' שפסר

בשם המבקש - עו"ד עבד אבו עמאר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ו' מרוז; א' מקובר; ו-י' שפסר), בעפ"ג 55853-12-12, מיום 5.5.2013, שבמסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית-משפט השלום בראשון-לציון (כב' השופט א' הימן - סג"נ), בת"פ 28420-11-12, מיום 19.11.2012. בד בבד עם בקשת רשות הערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית-המשפט המחוזי, כאמור לעיל. ביום 22.5.2013, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר אשר נגזר על המבקש, עד להחלטה בבקשת רשות הערעור. רקע והליכים קודמים
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952.
3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 14.11.2012, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, שהה המבקש, שהינו תושב איו"ש, ברחוב אח"י מזנק בראשון-לציון, מבלי שהיו בידיו אישורי שהיה כדין בישראל.

4. ביום 19.11.2012, הרשיע בית-משפט השלום את המבקש, על-יסוד הודאתו, בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום. באותו מעמד, לאחר שטענו הצדדים לעונש, גזר בית-משפט השלום את עונשו של המבקש. תחילה, לשם קביעת מתחם העונש ההולם, נתן בית-המשפט דעתו, בין היתר, לפסיקותיהם של בתי-המשפט המחוזיים השונים בעניין זה, אשר קבעו, כי מתחם העונש ההולם בנסיבות דומות, נע בין 30 ימי מאסר בפועל לבין חצי שנת מאסר בפועל. לאחר זאת, קבע בית-המשפט, לאחר ששקל את נסיבותיו של המקרה הנדון, כי לא מצא לחרוג, לחומרה או לקולא, ממתחם העונש ההולם אשר נקבע על-ידי בתי המשפט המחוזיים, במקרים כגון דא. על יסוד האמור לעיל, גזר בית-משפט השלום על המבקש עונש של 30 ימי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי תקופת מעצרו; ו-5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה על חוק הכניסה לישראל. בנוסף, הורה בית-משפט השלום, כי המבקש יחתום על התחייבות בסכום של 1,000 ₪, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, עבירה על חוק הכניסה לישראל.
5. המבקש ערער על גזר דינו של בית-משפט השלום לבית-המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 5.5.2013, לאחר שנשמעו טענות הצדדים בעניין, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש. בית-המשפט קבע בפסק דינו, כי חרף העובדה שזוהי הרשעתו הראשונה של המבקש בעבירות כגון זו, ו"איש מהצדדים לא העלה [בפני בית-משפט השלום] את הסוגיה בדבר כניסות קודמות של המערער לישראל, בגין לא הוגש נגדו כתב אישום", הרי שבמהלך הדיון בערעור הציגה המשיבה בפני בית-המשפט נתונים מהם עולה כי זו היא כניסתו השלישית של המבקש לישראל, לאחר שבכניסותיו הקודמות (בשנים 2009 ו-2012) לא הוגש נגדו כתב אישום, "כנהוג וכמקובל". בנסיבות אלה, כך נקבע, עניינו של המבקש אינו שונה מעניינם של נאשמים אחרים, אשר הוגש נגדם כתב אישום בנסיבות דומות, ונקבע לגביהם אותו מתחם ענישה, כאמור לעיל. על-יסוד האמור, קבע בית-המשפט המחוזי, כי "בהינתן מתחם הענישה [...] ובהתחשב בנסיבותיו של [המבקש], צעיר, ללא עבר פלילי וללא עבירה נלווית, סבורים אנו כי לא נפלה שגגה בגזר דינו של בית-משפט קמא ואין להתערב בו". לסיום, הוסיף בית-המשפט המחוזי, וקבע, כי אין בהתייבשותו של המבקש לדיון בעניינו, לאחר שעוכב ביצוע עונש המאסר אשר הושת עליו, כדי להוות נימוק להקלה בעונשו. בכך, דחה בית-המשפט המחוזי את שתי הטענות המרכזיות שהועלו בערעור, ולפיכך נדחה ערעורו של המבקש, כאמור לעיל.
- הבקשה
6. ביום 22.5.2013, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד עבד אבו עאמר, בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, אשר בה נטען, כי עניינו של המבקש מעורר שאלות משאלות שונות, שלכולן השלכות רוחב, החורגות מעניינם של הצדדים לבקשה. עיקר טענותיו של המבקש נסב סביב השלכותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: תיקון 113), בכל הנוגע לעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל. כך, בין היתר, טען המבקש, כי מאז כניסתו של תיקון 113 לתוקף, חלה, החמרה בענישה הנהוגה, בעקבות הרשעה בעבירות אלה, אשר עומדת בסתירה לפסיקתו של בית-משפט זה, ובפרט לאמור ברע"פ 3173/09 פראג'ין נ' מדינת ישראל (5.5.2009) (להלן: עניין פארג'ין). משכך, פנה בא-כוחו של המבקש לבית-משפט זה, כדי שיעמוד על הסוגיה ויקבע, בעצמו, את מתחם העונש ההולם בעבירות כגון דא. בהמשך, נטען, כי שגה בית-המשפט המחוזי משנתן משקל לטענות המאשימה בדבר כניסותיו הקודמות של המבקש לישראל, טענות אשר נסמכו על "התיקים הסגורים" של המבקש, שכלל לא היה מקום להציגם בפני בית-המשפט המחוזי.
- דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, כמו גם בצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי עניינו של המבקש איננו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית-משפט זה, וזאת מהטעמים כפי שיובאו להלן.

הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור בפני בית-משפט זה, תינתן אך במשורה, היות שזו שמורה לאותם מקרים ייחודיים המגלים שאלה משפטית נרחבת או סוגיה ציבורית נכבדה, החורגת מעניינם של הצדדים לה, או במקרים נדירים המעוררים חשש מהותי מפני גרימת עיוות דין למבקש (ראו, מני רבים אחרים, רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013); רע"פ 3385/13 דימטשטיין נ' מדינת ישראל (29.5.2013)). לאחר זיקוק טענותיו של המבקש, נראה בבירור, כי חרף ניסיונותיו של בא-כוחו לטעון כי העניין הנדון מעורר אי אלו שאלות משפטיות רחבות השלכה והיקף, הרי שהבקשה שלפניי נוגעת לעניינו הפרטי של המבקש, ולו בלבד. מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.

בנדון דידן, מעלה בא-כוח המבקש, כאמור, טענות מטענות שונות בנוגע להשלכותיו של תיקון 113, על חומרת העונשים הנגזרים על נאשמים המורשעים בעבירות על חוק הכניסה לישראל. ברע"פ 4088/13 הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.2013), כבר נתתי דעתי לשאלה זו בדיוק, ואין לי אלא לחזור ולהפנות לדבריי שם:

"קביעת מתחם העונש ההולם היא מלאכתה של הערכאה הדיונית, כפי שעולה מנוסחו של תיקון 113 לחוק העונשין. אשר לשיקולים המנחים את בית המשפט בקביעת מתחם הענישה ההולם, מן הראוי להפנות לסעיף 40ג לחוק העונשין המתייחס, בין היתר, ל"נסיבות הקשורות בביצוע העבירה", כמפורט בסעיף 40ט. ועוד יש להפנות, לעניין קביעת המתחם, להוראות סעיף 40ב, המקנה לערכאה הדיונית את הסמכות "לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת מתחם העונש ההולם". כפועל יוצא מהאמור לעיל, לא ניתן, לטעמי, לקבוע אפריורית מתחם ענישה הולם אחיד לכל עבירה ועבירה, וגם לא יהיה נכון לנסות וללכת בדרך זו, שכן היא חותרת תחת הוראותיו, נוסחו ורוחו של תיקון 113. על-כן, אינני רואה מקום להיענות לבקשת רשות הערעור של המבקש.

בדבריי אלה, אין כדי לקבע את מתחם הענישה אשר אוזכר על ידי בית המשפט המחוזי, שכן קביעת המתחם הינה תלויה נסיבות אותן יש לבחון, בכל מקרה ומקרה, ואין לשלול את האפשרות כי ניתן יהיה להסתפק, במקרים המתאימים, גם בעונש מאסר מותנה" (שם, בפסקה 6).

והדברים יפים גם בעניינו.

לנוכח האמור לעיל, דין טענתו המרכזית של המבקש להידחות, ומשכך, דומני, כי אין עוד טעם לדון בטענתו המשנית של המבקש, בדבר הראיות אשר עמדו בפני ערכאת הערעור.

8. לסיום, אבקש לציין כי גם לגופם של דברים לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור בנדון דידן. חרף טענותיו של בא-כוח המבקש, דומה שעניינה של הבקשה דן מתמצא בהשגות על חומרת העונש, אשר הושת על מרשו. בית-משפט זה חזר וקבע, כי בקשת רשות ערעור אשר נועדה להשיג על חומרת העונש, תתקבל אך באותם מקרים נדירים, שבהם יוכח כי העונש אשר נגזר על המבקש חורג, באופן ניכר, ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מאותו הסוג, או במקרים שנפלה בהם טעות מהותית בגזר הדין (ראו, מני רבים אחרים, רע"פ 2958/13 סבאח נ' מדינת ישראל (8.5.2013)). מעיון בבקשה שלפניי, כמו גם בחומרים המצורפים לה, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש איננו בא בגדרם של מקרים חריגים אלה. דומני, כי בעונש אשר הושת על המבקש אין כל סטייה, ובוודאי שלא סטייה מהותית, ממדיניות הענישה הנוהגת, ככל שמדובר בעבירות של כניסה שלא כדין לישראל, אשר אין להקל ראש בחומרתן, ובפגיעה שאלה מסבות לאינטרס הציבורי. לעניין זה יפים דברי השופט א' רובינשטיין בעניין פארג'ין:

"אכן בתי המשפט מנסים, יחד עם המדינה כולה, להתמודד עם תופעות השהיה הבלתי חוקית. אין צורך להיות מומחה בביטחון על מנת להבין, כי לשהיה בלתי חוקית אוסף מגרעות; ראשית - היא הפרת החוק, וזו רעה חולה, ולא זו בלבד, אלא יש בה פוטנציאל ברור לסיכון בטחוני, והיו דברים מעולם; ואין מדינה עלי חלד שלא תיאבק בנכנסים לשטחה באופן בלתי חוקי, לא כל שכן אם יש מהם העלולים לסכן את ביטחונה ואף סיכונה" (שם, בפסקה י').

9. סיכומם של דברים, לא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, והנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.

לנוכח זאת, המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.9.2013, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדריס, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: **-***** או **-*****.

ניתנה היום, א' באב התשע"ג (4.8.2013).